

Ismerem, láttam és beszéltem is vele. A neve Radin Medzsud volt. Ha akkor tudtam volna, amit most, akkor lehet, hogy teljesen máshogy alakultak volna az események. A világ pedig teljesen más lenne. Először gyermekként találkoztam vele a cirkuszban. A szüleimmel ültem az első sorban, majd a porondmester elkiáltotta magát.

Most pedig hölgyeim és uraim! Következzék az állatok királya! A pata dobogató, gyíknyelvet megzabolázó, tollat, karmot meghajlító Radin Medzsud! – vörös függöny mögül egy alacsony barna bőrű fekete hajú fiatalember lépett ki.

Mögötte egy fekete foltos kecske és egy fehér tyúk követte a lépéseit. A színpad közepén megálltak, majd közéjük guggolt. Megsimogatta őket, és a fejükhöz hajolva odasúgott nekik valamit. Felállt, majd hátrálépett, miközben az állatok elkezdték a műsort. A tyúk felszökken a kecske fejére, míg az a két elülső patáját felemelve a közönség felé tartott. Ámulat és döbbenet uralkodott a nézőtérén. Aztán a tyúk kotkodácsolni, a kecske pedig mekegni kezdett. De nem összevissza, hanem mintha egy dalt énekelnének el. Amikor a patás hangja elhalkult, akkor erősödött fel a szárnyas üteme. A levegőben lógó paták, mint valami karmester pálcája, úgy ringtak a szólamnak megfelelően. A tollas fejét mozgatva követte a ritmust, mígnem az ének abbamaradt és néma csönd lepte el a sátrat. Halk tapsolásra lettem figyelmes, majd lassacskán felerősödve én is becsatlakoztam. Az éljenzés tovább erősödött, ülések csapódtak vissza a helyükre, ahogy felálltak az emberek. De nem mentek el, hanem tovább tapsoltak. Az ovációra az állatok különváltak és megállva a fiú lábánál mind-egyikük meghajolt. Legutoljára Radin tette meg, majd lassan hátrálva eltűntek a függöny mögött. Utánuk egy akrobata testvérpár lépett színre, de már a következőre nem emlékszem. A fejemben csakis a kecske és a tyúk bámulatos mutatványa elevenedett fel újból és újból. Még a hazaúton is csak erről tudtam beszélni, és mikor álomra hajtottam a fejem, az egész műsor kezdődött előlről. A kritikusok, újságírók, blogszerkesztők pennái sercegetek a papírlapon, billentyűk kopogtak, míg testet nem öltött újra a Mr. Medzsud által bemutatott műsor. De bárhogy is fogalmazták meg, az élőben látott élményt nem tudták visszaadni. A cirkusz aztán továbbállt, viszont az a hír terjedt el, hogy Radin és állatai nem mentek el a többiekkel. Ezután egy jó pár évig szóba sem került.

Mígnem egy meleg nyári reggelen, újra vele lettek tele a hírek, miszerint betört az állatkertbe és kiengedte az összes állatot. A biztonsági kamerákon elhülve figyelték, ahogy a már idősebb cirkuszi állatszeliidítő a ketrechez állva odamond valamit az egyes állatoknak, akik kirepültek, átugortak, átmásztak vagy a kulcslyukat megbabrálva kiléptek a ketrecükből. Bünségei, a kecske és a tyúk besegítve teregették ki az állatot a bejárat felé, majd a járdára kiérve három csoportra osztva eltűntek a kamera látószögéből.

A rendőrök és a gondozók vállalva hajtóvadászatot indítottak a megszökött fenevadak befogására, illetve körözést adtak ki Radin Medzsud és két társa ellen. Az újságokat olvasva tudakoztam a vadászat állásáról, mely meglepő incidensekről számolt be az olvasóknak. Az egyik ilyen eset, amikor a parkban egy padon ülve egy oroszlánt és gazellát találtak meg, melyek elülső mancsukat, patájukat egymásra téve, összebújva csókolóztak. Majd megérezve az idegenek szagát gyorsan négykézlábra ereszkedtek és elszaladtak. A tanúk vallomása alapján még azt is megerősítették, hogy az üldözés közben látták, hogy az egyik lábuk állandóan összeért, míg végül egy sikátorba beszorították őket és visszajuttatták a ketrecükbe. Nem sokkal később egy rajtaütésről számoltak be, mely egy kertes ház pincéjében történt. Az emberek döbbenet állva figyelték az asztal körül történő mozdulatokat. Egy mosómedve, egy imádkozó sáska, egy farkas meg egy páva ülték körül, míg a végénél egy kígyó, farkával osztotta ki a lapokat. Ezután megkezdődve a játék, zsetonok vándoroltak az asztal közepére, majd egy állat elé került. Ez tartott addig, mígnem a páva tollai mögül kinézve észrevette a betolakodókat. Megbökte a mellette ülő farkast, aki látva őket ujjával csendre intette a rendőröket. Az emberek közös megegyezésre jutva csendben megvárták a póker végét, majd a szökésért és illegális kártyajátékok vádjával visszavezették őket az állatkertbe. Volt olyan is, mikor egy jegesmedve átkísért egy öreg hölgyet a járdán és segítve neki a cipekedésben házáig kísért. Az egyetem filozófia előadására egy fülesbagoly repült be. A professzorának a szava is elállt, mikor a madár az élet mechanikáját és annak szellemi kiteljesedését kezdte esetelni. Összehasonlította ¹Henri Bergson műveinek értelmezését a modern kori filozófiai megoldásokkal. A hallgatók mindegyike vadul jegyzetelt, aztán az óra végeztével az ablakon át távozott a bölcs bagoly. Ennek nemcsak olvasója, hanem szerencsés hallgatója is voltam. Míg végül az összes állat visszakerült az állatkertbe. De Radin Medzsudot és társait még mindig nagy erővel keresték. Akkoriban költöztünk ki a feleségemmel a kertvárosba, gondolva, hogy jó hely lesz a családalapításhoz. Ami végül így is alakult. De még mielőtt a kisfiam megszületett volna, kedvesemmel különleges barátokra leltünk a szomszédban. Ideérkezésünkkor minden környezetünkben lévő lakóhoz beköszöntünk és bemutatkoztunk. Mégis a legérdekesebb az volt, mikor egy két lábon járó fehér tigris nyitotta ki az ajtót, aki elvéve a kabátunkat, bevezetett minket a nagyszobába, ahol egy kis asztal körül éppen teáztak. Radin volt az egyik, a másik pedig egy krokodil, aki hangosan szüröcsölve ivott a csészéjéből. A kecske és a tyúk fel sem nézve ránk a kanapén ültek, és tv-t néztek.

– Köszöntöm a kedves vendégeimet. – mondta Radin, majd felállva mind a kettőnkkel kezét fogott. – Kérem, csatlakozzanak. A tea még forró, a sütemény pedig istenien finom. Elfogadva a meghívást leültünk közéjük.

Először kissé félve néztünk a krokodilra, mígnem egy tányér linzerrel megkínálva bennünket, kedvesen elmosolyodtunk felé. Ezután mindenféléről folyt a szó, életről, ételről, ittről, igazságról, politikáról, társadalmi problémákról és persze az állatokról. Radint azt sem zavarta, hogy szóba esett az állatkerti incidens vagy az, hogy ő egy körözött személy. A beszélgetés során felbukkant az asztalnál a két társa is, akik érdeklődve forgatták a fejüket, mindig arafelé, aki éppen beszélt. A nap végén elbúcsúztunk vendéglátónktól, aki elmondta, hogy bármikor szívesen vár minket. A szaván fogtam, és a héten többször is átmentünk hozzá. Bámulatunkra minden látogatáskor újabb állat jelent meg a házban, de a kecske és a tyúk mindig ott voltak. A békeség sokáig nem tarthatott, mert a rendőrség országos körözést adott ki ellene a közeli állatkertekből történő sorozatos állateltűnések miatt. Mikor ezt megtudtuk, egyből értesíteni akartuk a veszélyről, viszont a következő pillanatban már egy nyomozó állt az ajtónk előtt, miközben a házába felfegyverzett emberek hatoltak be. Azt mondtuk, hogy nem tudtuk, ki lakik a szomszédban. Feltételeztük, hogy elhagyatot, mert a kopogáskor senki nem nyitott ajtót. A felügyelő ezeket felírva a házból jövő zajokra felfigyelve gyorsan távozott. Kinézve az ajtónkon egy hatalmas elefánttal néztünk farkasszemet, aki kitörve a házból, az ormányával össze-vissza csapdosott, mígnem egy altató lövedékkel el nem kábították. A megmaradt rendőrcsapat meglátva, hogy Radin és két állata a legközelebbi erdőbe menekül, utánuk rohantak. A további eseményeket már maguk az elmondott személyek sem tudták igazából felfogni, így hát legelőbb én vélik, hogy az állatszeliidítő egyszerűen csak lelőtték. De nem így történt, mivel mikor az egyik tiszt elsütötte a fegyverét, a golyó a tyúkot találta el, mely egyből meghalt. A férfi hirtelen megállt és a vállánál lévő sebet szemlélte, míg az emberek körbevettek. A kecske szarvát előre emelve rátámadt az egyikre, mígnem őt is lelőtték. Radin oldalán egy véres folt jelent meg. Állataihoz botladozott, majd melléjük térdelve mindegyiküket magához ölelte. Aztán a következő pillanatban ő maga is összeesett. A rendőrök fegyverüket még mindig előre tartva közeledtek hozzá, mígnem mind a három test izzó fényben eggyé vált. Már csak az látták, hogy egy emberfejű, szárnyas patás lény elrepült. Ezt követően soha többé nem hallottunk Radin Medzsudról, sem a két állatról. Az idő múlásával már nekem sem jutott minden az eszembe róla. Viszont egy dologra pontosan emlékszem, melyet a beszélgetéseink során árult el nekem. A szavakra, melyeket az állatoknak mondott mindig: „Ébredj, légy szabad! Ébredj, mert élned kell!”

A jelen e történetre meseként, míg az utókor már csak legendaként tekint vissza rá.

Budapest, 2015.

1 Élefilozofista

Hézső Ferenc küldönijás